

Påskdagen

Matt. 28:1-20

I.N.J

”Det vet väl inte jag!” utbrast vår ärkebiskop för någon tid sedan när han i en TV-intervju blev tillfrågad om hur det gick till när Jesus uppstod. Svaret blev, som man säger, viralt och har skapat mycket debatt. En ärkebiskop skall väl kunna ge klara besked i trosfrågor kan man tycka. Men i ärlighetens namn, när det gäller uppståndelsens *hur* - fanns det något vittne till det som hände? Nej! Jesus hade ju redan uppstått när jorden skalv och ängeln steg ned från himmelen och rullade undan stenen från graven. Han bekräftade bara faktum: *”Han är inte här, han har uppstått, så som han sade”*. Stenen behövde alltså inte rullas bort för att Jesus skulle komma ut. Nej, som det står i den gamla påskpsalmen, trots att man förseglat graven med Pilatus sigill och satt ut vaktposter, så går dock...

*...Kristus utan möda
genom stenen från de döda!*

Så frågar vi som journalisten: ”Hur gick det till?” skall vi snart finna att inte ens Bibeln ger oss något svar. Uppståndelsens *hur* är en Guds hemlighet som vi egentligen inte behöver känna till. För den Gud som är Livets Gud och som ur intet har skapat allt med ett enda Ord, med samma skaparord återkalla Jesus till livet? Vi tror ju inte på en Gud som är fjärran – som håller sig på behörigt avstånd från sin skapelse – utan en Gud som verkar i, för och med den. Ja, som är så nära förbunden med den att han själv blir människa i Kristus. Gud *”var i Kristus och försonade världen med sig själv”* (Rom, 5:19). Det gäller också om det som skedde i klippgraven i trädgården. Både korset och graven är indragna i gudsskeendet. Så verkar Gud. Men hur? Ja, som sagt: det är Guds hemlighet och Guds handling! Nog för oss är att veta:

*Ur Golgatamörkret, i påskens sol
han kommer. Han är i dem båda.*

Att Jesus är uppstånden – det behöver vi alltså inte tveka om! Det är som Petrus säger i sin berömda pingstpredikan: *”Gud uppväckte Jesus på tredje dagen och lät honom visa sig, inte för hela folket utan för vittnen som Gud i förväg hade utvalt, nämligen för oss som åt och drack med honom efter hans uppståndelse från de döda”* (Apg. 10:40-41). Vittnen – alltså människor som mötte Jesus efter hans uppståndelse - finns det alltså många. De allra första möter vi i vårt evangelium idag: kvinnorna - *”Maria från Magdala och den andra Maria”* som i gryningsdunklet skyndar till sin – märk väl – *döde Mästares grav!* Att han skulle leva, det ”fanns inte på kartan”.

Men – tänker vi kanske kritiskt – att graven var tom, det bevisar väl inte att Jesus lever? Ligger inte gravplundring närmast tillhands? Ja, det ryktet spreds ut redan från vi början som vi hör i vårt evangelium: *"Hans lärjungar kom under natten och rövade bort honom medan ni sov"*. Vilken helt befängd idé! Hur skulle de nu orka med det, så sönderkrossade av sorg som de var? Men, kanske var han skendöd? Det faller på sin egen orimlighet. Ingen som utstått en sådan fysisk tortyr som Jesus utstod skulle ha överlevt. Han dog *verkligen* på korset och lades *död* i graven. Och sorgen och saknaden som självfallet var stor bland Jesu lärjungar, inte kunde heller den göra den döde levande igen. Det vet vi alla, vi som mist någon vi älskat väldigt mycket. Ingen sorg i världen kan återkalla en död till livet. Och att säga att Jesus *"uppstod i sina lärjungars hjärtan"*, det är trots att det låter fromt, nys och inget annat. Graven var tom och budskapet var klart: *"Han är inte här, han har uppstått, så som han sade. Kom och se var han låg"*.

Men den tomma graven räcker inte! Den är *ett tecken* – det är sant – men inte mer! En tom grav- det räcker inte som grund för tron. Nej, det som till slut undanröjer alla tvivel på att uppståndelsen inte är *"fake news"* – det är ju *mötet* med den uppståndne Jesus! Ett sådant möte blev det för kvinnorna i påskevangeliet. De får se honom och han ger dem ett löfte: *"Var inte rädda. Gå och säg åt mina bröder att bege sig till Galileen. Där skall de få se mig."* Om det sägs det inte mycket i vårt evangelium. Matteus nämner det bara kortfattat och är redan framme vid slutet av sitt evangelium som talar om himmelfärden och hur Jesu sänder ut de elva i hela världen för att vinna lärjungar åt honom.

Men orden om Galilén kan vi inte gå förbi lika fort som Matteus. Det är nämligen så att också vi har vårt Galilén. Och det är här! Här i Skummeslövs kyrka får vi *"lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse"* (Fil 3:10). Jesus möter oss här - varje söndag, vid varje mässa, vid varje dop, ja, varje gång Ordet förkunnas och syndernas förlåtelse tillförsäkras oss på hans uppdrag och i hans namn. Gudstjänsten är ingen tom ceremoni där vi minns någon som levde för länge sen och talar om en frånvarande. Varje gudstjänst är ett möte – ett *objektivt* möte med honom som var död men som lever *"i evigheters evighet"* (Upp. 1:18).

Från de övriga evangelisterna vet vi att mötet med den uppståndne Jesus blev något alldeles omvälvande för lärjungarna! Ja, det står på ett ställe: *"Lärjungarna blev glada när de såg Herren"* (Joh. 20:20). Varför blir det så sällan på samma sätt för oss, när vi samlas till gudstjänst här i kyrkan? Varför upplever vi inte så mycket? Varför känns det så tomt i hjärtat ibland – ja lika mörkt, ödsligt och tomt här på insidan som i Jesu öppna grav. Ja, ett människohjärta är nu en gång för alla ett människohjärta! Och vad vi än känner - *mötet* är lika verkligt för det! Jesus är sannerligen uppstånden, inte bara i den stund du kan uppleva och känna det! Påskan är en verklighet och den uppståndne kan handla med dig, verka i dig och göra något med dig, också då du inte känner ett dugg! Och tro inte att lärjungarna

gick runt i ett ständigt glädje- och lyckorus sedan Jesus hade uppstått. För dem, liksom för oss gäller orden: ”*Vi lever i tro, utan att se*” (2 Kor 5:7). Varför? Jo, ett litet människohjärta tål inte hur så mycket som helst. Det är ett skört kärl. Och skulle Gud fylla det med alla de andliga känslor som vi önskar att vi ständigt hade, då tror jag det skulle bli så överhettat att det sprack sönder av glädje. Det är därför vi skall tro mer än vad vi känner. Precis som vi säger i trosbekännelsen, där vi om Jesus bekänner att han är ”på tredje dagen uppstånden igen från de döda”. Och ibland, kan vi påtagligt också känna att det är så! Men vare sig vi känner eller ej: Kristus är uppstånden! Ja, han är sannerligen uppstånden. Ja, det är vår visshet:

*Hur stort det är att leva
I påskens ljusa tid
Och genom tron på Jesus
Få äga evigt liv.
Uppstånden vid min sida
Han alla dagar går.
Nu dödens makt ej mera
Det sista ordet får.*

Amen.

Psalmer: 146 v 1-3, 151, 152, 147